

POSTANOWIENIE

9 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 9 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa „P.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko B.Z.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej „P.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 14 listopada 2025 r., VII AGa 440/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

(M.T.)

UZASADNIENIE

Powód P. spółka z o.o. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 listopada 2025 r., wydanego w sprawie przeciwko B.Z. o zapłatę.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz na przesłance nierozpoznania istoty sprawy. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zarzut nierozpoznania istoty sprawy stanowi wadę braną pod uwagę w ramach kontroli orzeczeń sądu pierwszej instancji w postępowaniu apelacyjnym (art. 386 § 4 k.p.c.); zarzut tego rodzaju wadliwości nie odnosi się do orzeczenia sądu drugiej instancji i nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy skargi kasacyjnej (zob. wyroki SN z 2 października 2020 r., III CSK 179/18, z 14 lutego 2001 r., I PKN 247/00, OSNP 2002, nr 21, poz. 521). Niezależnie od powyższego analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do przyjęcia, że Sąd Apelacyjny nie rozpoznał istoty sprawy lub uchylił się od oceny zasadniczych kwestii objętych sporem.

Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście usprawiedliwiona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęte skargą orzeczenie jest wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Skarga kasacyjna w istocie zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów dokonanych przez sąd odwoławczy. Skarżący polemizuje z wnioskami Sądu Apelacyjnego co do skuteczności wypowiedzenia

umowy leasingu, istnienia obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu. Zarzuty te, jakkolwiek sformułowane, sprowadzają się do kwestionowania oceny materiału dowodowego. Sąd Najwyższy jako instancja kasacyjna nie jest uprawniony do badania zasadności ustaleń faktycznych i ocen dowodów dokonanych przed sądem II instancji (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny prawidłowo przyjął, że jest związany podstawą faktyczną roszczenia wskazaną w pozwie. Sąd ten słusznie wskazał, że nie było możliwości rozważania, czy ewentualnie inne roszczenia ów weksel mógłby zabezpieczyć (np. roszczenia o niezapłacone raty). W konsekwencji poza zakresem zainteresowania sądów w niniejszej sprawie musiało pozostać, czy umowa leasingu łącząca strony została należycie wykonana oraz czy z tego tytułu powódce mogłyby przysługiwać jakieś roszczenia. Określona przez powódkę podstawa roszczenia (w pozwie, a także po podniesieniu przez pozwaną zarzutów ze stosunku podstawowego) nie obejmowała tych okoliczności.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

Ewa Stefańska

(M.T.)

[r.g.]